

A finals dels anys quaranta es van fer esta casa Vicenta García Moliner i el seu marit Jaume "Bossu".

ner?

- Si la dona de Cento Ramona. Ja morts els dos. Jo sempre li vaig dir Quica. Encara recordo les guinyotades que feiem Quica i jo contra Jaume i Cento, els diumenges per la vesprada a esta mateixa taula. Les hores que hem passat jugant en faves o en perres. Quan acabavem ficavem les perres i les faves dins d'un saquet i fins el diumenge que ve. Ara ja tot s'acabat. De tots només quedem Emilia, Paco i jo, que sóc la més vella.

Centa continua...

- Com he dit ens hem criat com a germans. Jo vaig baixar del mas de Rovira amb la meua mare, Carmen, que havia quedat viuda. Al casarse en "Quico la Torre", ens vam ajuntar amb les xiquetes que ell duia. I amb els que van néixer després.

Cinc en total?

- No, érem més el que passa es que altres varen

morir molt jovenets. Em sembla que Basilisa ja tindria uns 13 o 15 anys quan va morir. Ella era la major de tots. No se, no se ja fa tants anys... El meu padrastre era un home que a banda de ser molt treballador i respectat per tots, a mi sempre em va considerar com a filla seua. I la meua mare sempre ficava especial cura en que tots fórem igual. Recordo que quan anava a comprar-nos sabates o roba si no hi havien 4 peces iguals pera les 4 xiques no ho comprava; per a que totes forem igual.

De la meua vida de xicoteta a la Torre i després de fadrina, només recordo bones coses. Treballavem molt per que al principi estavem d'arrendataris i teniem que pagar-li l'arrendament a l'amo. Encara que el mas era molt gran no teniem cap sobra. Ajudavem a ma mare a pas-tar, a rentar, anàvem a la

font del Mas Nou a fer la bugada. També a les faenes del camp que podiem.

Quan es va casar estava al mas de Bosseta?

- Sí, jo la major, vaig ser la primera en casarme i ho vaig fer amb Jaume del Mas de Bosseta. Ell tenia un molí d'oli al seu mas i allí vam anar a viure. Fins que ens vam fer esta casa. L'acabarem a finals dels anys quaranta, no ho recordo exacte. Pero si que recordo que va costar molt de sacrifici. Era després de la guerra, una època en la que faltava de tot.

Sara, la filla major de Centa, ens explica que ella i els seus germans,

Jaume i Vicente, ajudaven a carregar pedra i arena amb un carro i una mula blanca que tenien i que el seu pare li va dir que ficara la primera pedra de la casa, ella que era la major.

- Així ho vaig fer. Ajudada pertio Vicente "Bottiga", que era l'obrer vam ficar una pedra al solament de la part de dalt de la casa i allí està, jo era aleshores una xicuela.

Ara la casa, continua Centa, està molt reformada. S'han fet obres i s'han llevat coses que ja no servien per a res: la pallissa, un estable per al matxo, una bodega, un trull, etc. i tot això ara s'ha transformat en vi-

El matrimoni Jaime Barreda Barberà i Vicenta García Moliner.

